

Palocsay Kisó Kata bábszínész, rendező, egyetemi oktató a saját legbelső Kolozsvárját adja nekünk.

■ Hogy mit szeretek Kolozsvárban? Mindent. Mert feltétel nélkül szeretem. Őt magát, úgy, amilyen volt, van és lesz. Kolozsváron születtem, és itt élek 47 éve. Elfogult vagyok a várossal, mert ő az enyém. De én is az övé vagyok, mert más lennék, ha ő nem lenne. Minden pillanatban szeretem. Még akkor is, amikor haragszom rá, nem értek egyet vele vagy elégedetlen vagyok. A legjobb az, hogy mindez olyan természetes, mint az, hogy kolozsvári vagyok. Mert nem lehetek más.

A hiányát úgy igazából még soha nem éreztem, mert soha nem voltam hosszú ideig távol. Mindig boldog vagyok, amikor a Feleki tetőn a kanyarban viszontlátom. Ez az érzés egyre erősödik, ahogy közeledek a kertem, házam, családom felé. Eleven a kapcsolatom Vele, mert eleven Ő is. Életben tartja az emlékeim, de folyamatosan változik. Dühös vagyok rá, amikor egy-egy omladozó épületet látok, vagy a Szamosban a szemétrengeteget. Szomorkodom és tehetetlennek érzem magam, mint amikor beteg vagy meghal az, akit szeretek. Hiányoznak emberek, akiket szerettem s elvesztettem, és akik számomra Kolozsvárt is jelentették. Ugyanígy hiányoznak épületek is, amelyek már nincsenek. A Croco, a Vilma, a Pescarul, az Ema, a Miorița, a Hubertus, a Strand, a Hóhér háza vagy a Munkás mozi, a Diana terasza. De ilyenkor nosztalgikus hangulatban vagyok.

A legfinomabb teát a hatodikon iszom

Aztán Kolozsvár átsegít viszsza a jelenbe, mert izgalmas és eleven. Szeretem a rengeteg fiatal az utcán, a függőágyakban, a teraszokon. A rendezvényekre, fesztiválokra ide látogató turisták közt is szeretek kolozsvárinak lenni. Sokan vannak, akiket itt marasztalt a város, és kolozsváriakká váltak. Egyre több új kedvenc helyem van, de az is annyira jó, hogy amióta az eszemet tudom, péntekenként vannak a koncertek, és mindig jó színházba járni.

A Farkas utcában dolgozom. Minden nap a templom mellett megyek el. Számomra ez is egy ajándék. Soha nem néztem végig egy focimeccset, de a CFR-re mindig büszke voltam, ha nyert. Szeretem, hogy van humora a városomnak, még akkor is, ha néha meglepően bizarr. Enyhébb sokkhatás ért, amikor először láttam a rózsaszín flammingókat a gyönyörűen rendbetett, elegáns Kaszinó és Kioszk melletti tavon. Nem tudtam hirtelen, hogy nevessek-e vagy sírjak. Majd rájöttem, éppen ettől szeretem Kolozsvárt, mert ilyen. Tudom azt is, hogy a flamingó elszáll, az írás megmarad. „Prețurile mici se fac și mai mici”, írja egy főtéri patika plakátján. Gyermekkorom szilveszteri tévéműsorainak két főszereplője néz velem szembe, villájukon egy-egy mititei-jel. Ők sem lettek fiatalabbak, de színesebbek igen. Lefotózom, és átküldöm régi barátaimnak, akikkel „perláknak” nevezzük az ilyen kincseket.

Kincses városunk sajátos humorával megnevettet, de ugyanúgy bármikor meg tud hatni. Például egy felújított épülettel. Legutóbb a Fellegváron láttam egyet, s ha több lenne és egy icipicit is igényesebb és felelősebb döntésekkel építkéznének, akkor... akkor meg álom lenne, nem valóság. Azonban valós tény számomra, hogy a Mikulás a Napoca szálló piros neonreklámjában lakik, a Békakirálynő a botanikus kert békalencsés tavában él, a törpék pedig mellette, a szakállszárítónak nevezett padon szá-

Gyerekként a hóstáti piacsoron

rítják a szakállukat. A legfinomabb teát a hatodikon iszom, ahonnan soha nem kilátástalan az élet (még a nyolcvanas években sem volt az), a legjobb zserbó szeletet pedig Lupsán ettem. Amióta az eszemet tudom, a Házsongárdban gyűjtök gyertyát halottak napján, és ha nincs sült gesztenye, akkor viszünk

otthonról. Kolozsvárra hozza az angyal a karácsonyfát és a nyuszi a piros tojást.

Bár harminc éve elballagtunk, volt osztálytársaim minden évben meglocsolnak. Hervadás ellen nem ismerek jobb receptet. Várjuk őket, pont úgy, mint a sétatéri csicsónkákat, az avarcupacokat és gesztenyéket.

Közben pedig nőnek a gyermekeim, és már ők fedeztetnek fel velem újabbnál újabb szeretnivalókat a városomon. Megéri rájuk bíznom magam, még akkor is, ha ők sem tudják a Fűrődő utca kerítéseit körbejárni, csak úgy, ha minden kapunál leugranak, majd visszamásznak. Annyi minden fontos és értékes számomra Kolozsváron. Mint például a Sétatéren virágzó „kicsimargaréták”.

Szeretem, amikor lehull az első hó, és fehér a város, meg azt, amikor a Király utca 34. szám alatt pirosodik a vadszőlő, vagy nyílik a magnóliafa. Ezeket boldogan mutatom azoknak, akik még nem látták. Pont úgy, mint egyik kedvenc házamat. Néhány hónapja, egy erről a házról készült fotó a Facebook borítóképem. Profilképem pedig a botanikus kertben készült. Ennek valójában semmilyen jelentősége nincs, és nem is akart lenni, de biztosan nem véletlen. Ez teljesen természetes, mint az, hogy hamarosan meg is fog változni. Egy valamit hiányolok Kolozsvárban, de azt nagyon. A tengert. De ha már az is itt volna, mondjuk a 32-es végállomásától 10 percre, akkor az már nem is volna igaz, meg hát akkor ki se moccannék Kolozsvárról, megunnám, sőt gyanússá válna ez az egész nagy tökéletesség. Ja, és a kolozsvári taxisokat is szeretem, mert, ha annyit monddok: „Lá palocsai”, akkor hazavisznek.

... és ha nincs sült gesztenye, akkor viszünk otthonról

Angyalosi Beáta fényképész-ként és 27 éves kolozsváriként is látja a várost.

■ – A folyamatos nyüzsgésvesztélt szeretem a legjobban Kolozsvárban, ennek ellenére, amikor megunom a sok embert, el tudok vonulni a kutyámmal az erdőbe. És imádom a Jazz in the Parkot, meg a sok függőágyban lazító emberkét. Sose jutok el lazítani, de ahányszor a villamossal elmegyek a park mellett, mindig megmosolyogtat. Amikor elkezdtem táncolni a Szarkalábnál, és megvolt az első hosszabb turné, akkor jöttem rá, hogy mennyire honvágyas va-

Nem tudnék máshol lakni

gyok. Nem tudnék máshol lakni. A legkedvesebb emlékem az első Magyar Napokhoz kapcsolódik. Nincs konkrét sztori, csak egyszerűen jó volt. Azóta, hogy egybevonták a Szent István-napi Néptáncfalalkozóval, még jobb, rengeteg turnézó ismerőssel sikerült találkozni.

S hogy mit hiányolok? Talán azt, hogy még mindig nem fektetnek nagyobb hangsúlyt a Szamos tisztítására. Nagyon szeretek sétálni a Szamos-parton naplementekor, de nagyon lehangozó tud lenni, amikor a kicsi kacsáknak a flakonok és az eldobott pelenkák között kell úszkálniuk. Hiányolom még az utcazenét. Van egy srác, aki hangdrumon játszik, annyira jó tud lenni... Meg egy óriási modern múzeumot, mint a Kiasma Helsingkiben.

Kolozsvár folyamatosan átalakulóban van, már rég nem tudom követni a kávézókat és a kocsmákat. A legjobban a monostori erdőt szeretem, és a legjobb az lenne, ha a város állatbarát lenne.

Legjobban a monostori erdőt szeretem

Benkő Juditot olvasóink közül sokan ismerhetik – vagy legalábbis a hangját – a Kolozsvári Rádióból. Most az is kiderül, hol sétálna a legszívesebben, ha a médiamunka mellett ideje jutna rá.

■ – Mostanában leginkább azt szeretem, hogy Kolozsvár sokat szépült, hazafelé tartva napon-ta tudok örülni például annak, hogy az állomás környéke – amióta nincs feltúrva – mennyi-

Operabemutató után a büfében faggatózni

vel hangulatosabb, mint nem is olyan régen volt. Magyar napok idején természetesen egyik kedvenc helyem esténként a Főtér, ahol Koncz Zsuzsának éppúgy lehet örülni, mint a magyar nyelvű operaelőadásnak.

Kedvencem a Sétatér, ahol egyszer majd, ha több időm lesz, többet fogok sétálgatni, a Szamos-part, ahol nyaranta többet fogok lazulni és napozni, a Fellegvár, ahonnan mindig élvezem belátni a várost. Szívem csücske természetesen a Kolozsvári Magyar Opera, nemcsak a nézőtér, hanem az emeleti büfé is; akkor is a kedvenc helyem lenne, ha nem rádiós lennék. Ha lehet, nem szalasztom el a bemutatókat, az érdekesebb előadásokat, és a büfé is fontos, mert előadás után egy sör mellett alaposan ki lehet faggatni az előadókat. És – igazán nem azért mondom, hogy „hazabeszéljek”, de kedvencem

a Kolozsvári Rádió koncertterme, ahol időnként (komoly)zenélünk is, remélhetőleg nemcsak a magunk örömére.

Kolozsvárost „kutyás” szemzőgből is figyelem: örülök, hogy az állatbarátok kiküzdötték, hogy szükség esetén a négylábúval is fel lehessen szállni buszra vagy villamosra. Örülnek viszont, ha kevesebb kóbor állat kerülne az utcára, és több hely lenne, ahol Pif, a kutyám biztonságos körülmények között, kedvére rohangászhatna.

Az álombeli Kolozsváron gyakran lépnének fel világhírességek: ide is eljönne Domingo vagy Netrebko, nem kellene arra várni, hogy mikor jut el az emberfia a Scalába vagy a Metropolitanbe. Az álmokolozsváron kertcském is lenne, s két fa között kedvemre lógnék a függőágyban.

Pif is örülne több „kutyatérnek”

Gondtalan gyermekkor a Hójában

A 10–15. oldal munkatársai: Balázs Bence, Dézsi Ildikó, Ferencz Zsolt, Kerekes Edit, Ördög I. Béla, Papp Annamária, Rohonyi D. Iván, Újvári Dorottya.

Horváth László vállalkozót Kolozsváron szinte csak nyakában a fényképezőgéppel ismerik. Minden rendezvényen ott van, minden érdeklő, és mindent lencsevégre kap.

■ – Leginkább azt hiányolom városunkból, hogy nincs egy köztulajdonban álló központi képzőművészeti galériája. Kedvenc helyem a várost körülvevő hegyek, dombok és a műemlékek, mert gondtalan gyermekkoromat szinte teljes mértékben a Hójában töltöttem. Szeretném békésen fejlődőnek látni továbbra is ezt a várost. Mindig kolozsvári voltam, és ha valaha el kellene költöznöm, az emlékeket vinném magammal.

1958, a Donát szobornál (középen)